

ДАРКА ХЕРБЕЗ пише поезия от ранното си детство. Носителка е на много награди за поезия от фестивалите „Невенков фестивал на деца поети“ (Савино село), „Фестивал на хумора и поезията“ (Лазаревац), „Фестивал Душко Радович“ (Ниш), „Фестивал на поезията за млади автори“ (Върбас), „Мелнишки вечери на поезията“ (Мелник) и др. Първата си стихосбирка – Дъщерята на Аполон (Аполонова кћи), публикува през 2008 г. в авторитетното сръбско издателство „Бранково коло“. Нейни стихове са включени в антологии на новата поезия като Извън кутията (Ван кутије, 2009), Дани од снова (Дни от мечти, 2011), Следи в пясъка (Трагови у песку, 2012) и др. Публикувала е в списанията „Траг“, „Васелена“, „Вестник“ и др.

Завършила е сръбска филология във Филологическия факултет на Университета в Баня Лука. От 2011 г. е лектор по сръбски език към катедра „Славистика“ в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“.

* * *

Био си обрис
 Најава сна
 Само почетак
 Никад до краја
 Дашак топлине
 Окрзнуто раме
 Пола загрљаја
 Пољубац у пролазу
 Ипак био си

* * *

Ти беше само силует
 Възвестяване на сън
 Единствено начало
 Никога докрай
 Полъх топлина
 Докосване на рамо
 Половин прегръдка
 Целувка на минаване
 Все пак те имаше

МОГЛА БИХ

Нема много времена.
 А могла бих ја и да се не вратим.
 Могла бих престати чекати
 да сазре једна ријеч,
 могла бих вријеме обојити
 бојом других очију.
 Могла бих ја ућуткати
 све лутње погане,
 па окренути леђа
 да се никад више не осврнем.
 Могла бих ја смирити
 све стрепње чамотне,
 па из тог црнила ископати
 ново лице, љубљени.
 Могла бих ја трагове
 новим корацима утабати,
 па једним осмијехом угушити
 бол, готово физичку.
 Могла бих ја, могла бих,
 могла бих и да се не вратим.
 А гдје ћеш ти тада, душо?

НЕЗАБОРАВ

У себи си носио музику.
 А шта је љепше од музике?
 Подсјећала је на прољеће.
 Мирисала је на почетак.
 А шта је слађе од почетка?
 Касније је неко узео музику.
 Нисам је више чула.

БИХ МОГЛА

Нјама много време.
 А мога и да не се завърна.
 Бих могла да спра да чакам
 да узрее дума
 бих могла и времето да оцветя
 с цвета на нечији очи.
 Бих могла да усмиря
 всички тежки предвешания
 и да обърна гръб
 и вече да не се обърна.
 Бих могла да усмиря
 всичките самотни трепети
 и от чернилката да изкопая
 образ нов, любими.
 Бих могла следи
 от нови стъпки да отгпча
 и да удуша с една усмивка
 болката почти физическа.
 Бих могла аз, бих могла,
 бих могла и да не се завърна.
 А с теб, душа, какво ще стане?

НЕЗАБРАВА

Ти носеше в себе си музика.
 А какво е по-хубаво от музиката?
 Тя напомняше пролет.
 Ухаеше на начало.
 А какво е по-сладко от началото?
 После някой отнесе музиката.
 Не я чух повече.

Превод от сръбски: **Блажо Николич**

ИПАК ТВОЈА ПЈЕСМА

Испијам жудњу из твојих очију,
лебдим кроз ријечи које изговараш.
Ћутим, а говорим више него што би требало.
Крадем лица у колутовима дима,
сјене играју око нас.
И осјећаш ли? Однекуд долази мирис смоле...
И морска пучина се смијешу укусу тога пољупца,
и сунце се подругује пијеску у мојој коси.
Ти никад нећеш сазнати да пишеш ове редове
и да смо јутрос, ипак, гледали свитање.
Све то без иједног додира.
На различитим странама свијета.

ОЖИЉАК

Прво сам те истачкала,
па поновила сувом,
затим узела маркер
и мало подебљала.
Онда се окуражила
и бритвицом урезала,
на крају луђачки брисала,
брисала.
А нема тог прибора
којим бих те избрисала,
и нема тог мелема
којим бих те премазала.
Душа се издерала,
руке се умртвиле,
и сад се правим да те нема,
ожиљку и бездану мој.

ВСЕ ПАК ТВОИ СТИХОВЕ

Изпивам копнежа от очите ти,
нося се сред думите, които изговаряш.
Мълча, ала говоря повече, отколкото е нужно.
Крада лица сред кръгчета от дим,
танцуват сенки покрай нас.
Усещаш ли? Отнякъде ухае на смола...
И необятът на морето се усмихва на вкуса на тази целувка,
и слънцето се подиграва на пясъка в косите ми.
Ти така и няма да узнаеш, че пишеш тези редове
и че тази сутрин все пак изгрева посрещнахме.
Всичко – без дори едно докосване.
В краища различни на света.

БЕЛЕГ

Първо те очертах с пунктир,
после повторих с молив,
след това взех флумастер
и лекичко удебелих.
Тогава ми дойде кураж
и с бръснарско ножче те изрязах,
накрая неистово трих
и изтривах.
Но няма такъв инструмент,
с който да те излича,
и мехлем за рани няма –
да те превържа с него.
Душата ми одрезгавя,
ръцете ми са умъртвени
и сега се правя, че те няма,
белег мой и бездна моя.

НА ПУТУ

Изгубили смо се негдје успут,
случајно се заборавили.
Мало се сударали,
мало се пропустили,
мало каснили,
мало пожурили.
Изгубио си ме негдје успут,
у неријечима и тајнама.
Мало тајновао,
мало ћутао,
мало се инатио,
мало лутао.
Изгубила сам те негдје успут,
у страху и молитвама.
Мало те поклањала,
мало прељубила,
мало налазила,
мало губила.
Изгубили смо се негдје успут.
нисмо видјели путоказе.
82 километра –
још сат времена да се исплачем.

ПО ПЪТЯ

Изгубихме се някъде по пътя,
случайно се забравихме.
Малко се сблъскахме,
малко се разминавахме,
малко закъснявахме,
малко избързвахме.
Ти по пътя някъде изгуби ме –
в недумите и в тайните.
Малко си затайваше,
малко премълчаваше,
малко инатеше се,
малко криволичеше.
Аз по пътя някъде изгубих те –
в страха и във молитвите.
Малко те раздавах,
в повече обичах,
малко те намирах,
малко те загубвах.
Изгубихме се някъде по пътя –
пропуснахме табелите.
82 километра –
още час да се наплача.

Превод от сръбски: **Гергана Иванова**